

Els nois de Teràpia de Shock s'han fet grans. Amb cinc anys d'experiència, què busqueu, en aquests moments?

—Continuem volent les mateixes coses que anys enrere. Érem quatre joves amb ganes de tocar i que la gent cantés les nostres cançons. I ara volem això mateix. La diferència és que han passat cinc anys. Però pugem als escenaris amb el mateix esperit de sempre. Nosaltres no busquem ni fama ni èxit i tampoc diners perquè és molt difícil. Només volem cantar les nostres cançons i tocar-les, tant se val si és davant 15.000 persones com de 20.

—**Què us dona la nit que no us doni el dia?**

—La nit ens mostra moltes coses que durant el dia hi són però no es veuen, com les estrelles. I ens ha servit d'excusa per a fer el segon disc. Som un grup que fem les cançons tal com ens surten de dins, però, en aquest cas, hem fet servir la nit de fil conductor per a explicar històries diferents que ens han passat a nosaltres o a uns altres.

—**Quant temps heu trigat a preparar el segon àlbum?**

—El procés de preparació del disc va començar quan vàrem acabar d'enregistrar el primer, *Escapa't amb mi*. Durant aquell període vàrem començar a idear el disc que hem parit ara. Ens vàrem proposar de fer un disc una mica més dur. No intencionadament, perquè els temes van ser espontanis, però volíem ser una mica més madurs perquè van passant els anys i vas evolucionant com a músic, com a persona, també evoluciona el teu instrument, tens nous recursos i, a més, vols posar en pràctica les coses noves que aprens. I, després, quan ja teníem tots els temes, vàrem decidir d'enregistrar amb RGB com ho havíem fet amb el primer disc. Però ara amb l'ajuda del nostre tècnic de directes, que ens coneix perfectament i ens ha facilitat molt la feina.

—**Què aporta de nou *Tota la nit* respecte al primer disc, *Escapa't amb mi*?**

—En aquest disc volíem trobar el nostre so de local i el nostre tècnic se n'ha sortit. Hem fet servir nous recursos: bateries contundents, guitarres que sonen molt bé i les veus amb melodies de teràpia. Hem fet una bona recerca i ens hem trobat a nosaltres mateixos,

“Volem ser els qui inspirem la generació següent”

Teràpia de Shock presenta el seu segon àlbum d'estudi, 'Tota la nit'. Ferran Masegú (veu i guitarra), Jaume Sucarrats (guitarra i veus), Albert Parés (baix i veus) i Gerard López (bateria i veus) estan disposats a demostrar que el pop-rock en català és més viu que mai.

musicalment parlant. D'aquest disc, ens n'agrada molt que no hi hagi decoració. Volíem que les cançons fossin genuïnes de cap a cap. Creiem que musicalment hem fet un canvi bestial en relació amb l'anterior i, quant al tema sentimental, és més madur. També tractem temes que no havíem esmentat abans, com per exemple com està el món actualment: les guerres, la hipocresia política...

—**Com a la cançó “He somiat”...**

—Sí, són petites coses a què dones importància quan et vas fent gran.

—**Quina cançó representa millor la vostra identitat com a grup?**

—La número 14... [el disc té 13 cançons]. No ens agrada triar cap cançó perquè totes tenen la seva història, el seu toc.

—**Quan escoltes el disc hi ha un missatge recurrent de no aferrar-se al passat, de viure el present. Quin**

problema hi teniu, amb el passat?

—Som joves i tendim a mirar endavant. Ara ens interessa lluitar pel nostre somni, anar endavant com a grup, tocar moltes hores i motivar-nos.

—**Les xarxes socials són una oportunitat per al grup o un mal menor amb què cal conviure?**

—Ens interessa que la gent ens segueixi com a grup, que escoltin el nostre missatge i ens vinguin a veure i, en aquests moments, les xarxes socials —i, en general, internet— són l'únic recurs que tenim per aconseguir-ho.

—**Els mitjans de comunicació convencionals ja no són útils?**

—No faciliten gens la difusió de la música. Veiem que hi ha propostes musicals molt bones que un 90% de la població catalana desconeix. I si tinguessin el suport que es mereixen hi hauria molta gent que escoltaria música en català. Per això internet és l'esperança per a tothom. I, als pocs mitjans que hi ha, a la majoria hi ha gent que pot ser entesa en música però són víctimes d'un conservadorisme social. Som massa conservadors. Però som aquí per a canviar alguna cosa. Si no som nosaltres que aconseguim un canvi, almenys volem ser els qui inspirem la següent generació.

—**On actuarà Teràpia de Shock el 2011?**

—Bàsicament estem concentrats en la promoció del disc, i per aquest motiu toquem en sales de concert. Intentem tocar a tot arreu: Manresa, Mataró, la Mirona de Salt, la Factoria d'Art de Terrassa, Igualada...

—**El 2007 vau tenir l'oportunitat d'actuar amb grups catalans consolidats gràcies a l'Enderrock. Com va anar l'experiència?**

—Només feia un any que tocàvem junts i de l'un dia per l'altre tot va canviar molt i va ser molt important per al grup. No ens creïem que gràcies a una maqueta compartíssim escenari a la

“Hi ha propostes musicals molt bones que un 90% de la població catalana desconeix”

Sala Bikini amb Lax'n' Busto, els Gosos, entre més, esperant un premi que encara no sabíem com havíem guanyat. Tothom ens coneixia i ens demanava si érem els nois de Teràpia de Shock. Va ser brutal.

—**Els dos discos tenen un estil propi... En els treballs següents penseu explorar uns altres estils?**

—No hem tancat mai cap porta. Fins i tot al principi havíem tocat algun tema amb *calaix*. La música és un reflex de la nostra manera de ser i per això sona així. Si intentéssim explicar les cançons que fem amb un altre estil potser ens costaria, perquè no ens definim amb cap estil. Teràpia de Shock conserva el mateix so tant a la maqueta, com al primer i al segon disc, perquè som els mateixos. El dia que fem un disc diferent serà perquè ens haurà passat alguna cosa.

—**Per què el penúltim tema del disc, “Monòtona del caos”, té un missatge tan apocalíptic?**

—De fet, es pot interpretar de diverses maneres. Pot recordar que si tot s'acabés perdriem coses realment bones i maques. Però la veritat és que cadascú ho interpreta com vol, i això ja ens agrada. Malgrat que escrivim cançons que, aparentment, donin una visió catastrofista, nosaltres som, en essència, optimistes.

—**Quina sensació us queda un cop publicat el disc?**

—Fer un disc és una decisió que pesa molt perquè hi ha molta feina al darre i molt d'estrès. De vegades és difícil de posar-se d'acord perquè cadascú té els seus egos. Tanmateix, el grup és com un matrimoni de quatre persones i hem de fer un esforç per a entendre'ns. Però tenim clar que l'amistat va davant de tot. Al final, un cop tens l'àlbum entre les mans, t'adones que ho has aconseguit i que encara no has caigut, i això és un regal.

Aitana Colina

“En aquest disc volíem trobar el nostre so de local i el tècnic se n'ha sortit”